

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/185/2018
Identifikačné číslo spisu: 1709209394
Dátum vydania rozhodnutia: 26.11.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Vladík
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1709209394.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Vladíka a členov senátu JUDr. Jána Šikutu, PhD. a JUDr. Janky Cisárovej, v právnej veci navrhovateľky B., bývajúcej prechodne v T. zastúpenej JUDr. Martinom Rohaľom Il'kivom, advokátom so sídlom v Bratislave, Timravina 9, proti odporcovi W., bývajúcemu v I., zastúpenému advocatius s. r. o. so sídlom v Bratislave, Palackého 12, o určenie príspevku na výživu a úhradu niektorých nákladov nevydatej matke, vedenej na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 4 C 173/2009, o dovolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 10. mája 2016, sp. zn. 14 Co 289/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žiaden z účastníkov konania nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Pezinok (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 11. októbra 2013, č. k. 4 C 173/2009-503 uložil odporcovi zaplatiť navrhovateľke príspevok na úhradu jej výživy za obdobie od 4. augusta 2007 do 4. augusta 2009 v sume 150 eur mesačne, t. j. v celkovej sume 3 600 eur. Vo zvyšnej časti súd návrh navrhovateľky zamietol. O náhrade trov konania vyslovil, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Súd ďalej uložil odporcovi zaplatiť na účet Okresného súdu Pezinok sumu 216 eur titulom súdneho poplatku a nahradiť trovy štátu vo výške 551,14 eur. Navrhovateľka si v konaní v pôvodnom návrhu z 8. októbra 2007 uplatňovala nárok na príspevok na výživu od 4. mája 2008 mesačne sumou 185 eur a súčasne nárok na úhradu nákladov spojených s tehotenstvom a pôrodom. Na zdôvodnenie svojho návrhu uviedla, že s odporcom sú rodičmi maloletej C., narodenej X. B. XXXX. Maloletá sa narodila mimo manželstva a rodičia maloletej spolu nežijú. Návrhom na zmenu petitu si navrhovateľka uplatňovala iba príspevok na výživu vo výške 300 eur mesačne od 4. augusta 2007 do 4. augusta 2009. Uvedenú zmenu petitu súd pripustil uznesením na pojednávaní konanom dňa 15. februára 2013. Súd s poukazom na príjmy navrhovateľky a odporcu a odôvodnené potreby navrhovateľky ustálil výšku vyživovacej povinnosti odporcu vo vzťahu k navrhovateľke titulom príspevku na výživu nevydatej matke za obdobie dvoch rokov odo dňa otehotnenia, t. j. 4. augusta 2007

do 4. augusta 2009 sumou 150 eur mesačne a vo zvyšnej časti návrh ako nedôvodný zamietol. Predovšetkým zohľadnil skutočnosť, že v dôsledku tehotenstva a pôrodu sa príjem navrhovateľky znížil o sumu 170 eur (netto) mesačne. Súd vec po právnej stránke posúdil podľa § 74 ods. 1 a 3, § 75 ods. 1 a § 77 ods. 1 a 2 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ďalej len „Zákon o rodine“.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 10. mája 2016, sp. zn. 14 Co 289/2014 na odvolanie navrhovateľky aj odporcu zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že uložil odporcovi zaplatiť navrhovateľke príspevok na úhradu jej výživy za obdobie od 4. augusta 2007 do 4. augusta 2009 v sume 170 eur mesačne, t. j. v celkovej sume 4 080 eur, konanie v časti príspevku na úhradu výživy v sume 300 eur mesačne za obdobie po 5. auguste 2009, v časti príspevku na zdravotné výdavky spojené s tehotenstvom a pôrodom v sume 705,37 eur a v časti príspevku na výdavky spojené so zakúpením rôznych potrieb pre matku a dieťa v sume 780,06 eur zastavil, vo zvyšku návrh navrhovateľky zamietol. Výrok o náhrade trov konania a výrok o povinnosti odporcu zaplatiť súdny poplatok vo výške 216 eur zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Výrok o uložení povinnosti odporcu zaplatiť náhradu trov štátu vo výške 551,14 eur zrušil.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala včas dovolanie navrhovateľka (ďalej aj „dovolateľka“), a to v celom rozsahu a proti všetkým výrokom rozsudku z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f/ zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ako aj z dôvodu, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená podľa § 421 ods. 1 písm. a/, b/ CSP.

Porušenie práva dovolateľky na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f/ CSP malo spočívať v tom, že odvolací súd nijakým spôsobom nevysvetlil, prečo vyhodnocovanie dôkazov týkajúcich sa príjmov odporcu nemôže mať „výraznejší vplyv na konečnú výšku príspevku na výživu“. Tento záver odvolacieho súdu je dokonca protirečivý a v rozpore s logikou, keďže nie je zrejme ako je možné spravodlivo určiť výšku príspevku na výživu, keď súd riadne nezistí majetkové pomery žalovaného. Takýmto odôvodnením rozsudku sa odvolací súd závažne odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP v rozpore s interpretáciou § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len „OSP“, resp. § 220 ods. 2 CSP uvedenej v judikátoch dovolacieho súdu vo veciach 5 MCdo 8/2008, ako aj vo veci 3 Cdo 96/2011. Navrhovateľka má právo na riadne a zrozumiteľné odôvodnenie zásadných právnych a skutkových otázok, od ktorých závisí rozhodnutie vo veci samej. Podľa dovolateľky takýto výrazný odklon odporujúci ustálenému výkladu § 157 ods. 2 OSP, resp. § 220 ods. 2 CSP zakladá sám osebe dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. K porušeniu práva dovolateľky na spravodlivý proces malo ďalej dôjsť tým, že súd prvej inštancie na pojednávaní 15. februára 2013 uznesením pripustil zmenu petitu návrhu tak, že petit návrhu znel: „Odporca je povinný zaplatiť na úhradu výživy navrhovateľky príspevok vo výške 300 eur mesačne od 4. augusta 2007 do 4. augusta 2009, vždy vopred do 15 - teho dňa predchádzajúceho mesiaca začínajúc právoplatnosťou rozsudku.“ Podľa dovolateľky sa nejednalo o návrh na zmenu žalobného návrhu, ale iba o jeho upresnenie, resp. o čiastočné späťvzatie návrhu v časti, ktorú odporca dobrovoľne uhradil. Súd prvej inštancie mal teda iba zastaviť konanie v uvedenom rozsahu a nemal uznesením pripúšťať zmenu žalobného návrhu, keďže sa o jeho zmenu nejednalo. Dovolateľka uviedla, že výkladom súdu, podľa ktorého navrhovateľka v pôvodnom návrhu požadovala príspevok na úhradu výživy na dobu neurčitú, dochádza k neprimeranému porušeniu princípu právnej istoty a spravodlivosti, keďže usporiadanie vzťahov medzi stranami je definované v § 74 Zákona o rodine a nie je možné požadovať viac, ako umožňuje zákon. Od samotného počiatku teda bolo zrejme, že žalobný návrh sa týkal dvoch rokov. Uvedený postup súdu podľa dovolateľky spôsobuje, že by musela podľa § 255 ods. 2 CSP zaplatiť trovy konania, vrátane trov právneho zastúpenia odporcovi, keďže hodnota sporu by bola počítaná z príspevku, ktorý údajne navrhovateľka požadovala od 4. augusta 2007 do 15. februára 2013. Hodnota náhrady trov konania odporcovi, s poukazom na 8 rokov trvajúce súdne konanie, by prevyšovala

samotný súdom priznaný zákonný nárok na príspevok podľa § 74 ods. 1 Zákona o rodine, čo je v príkrom rozpore so spravodlivosťou a princípom právnej istoty.

Dovolaiteľka odôvodnila svoje dovolanie aj tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP). Doposiaľ nevyriešenou právnou otázkou v zmysle citovaného ustanovenia je podľa dovolateľky otázka, či súd musí pri určovaní výšky príspevku podľa § 74 ods. 1 Zákona o rodine prihliadať na majetkové pomery otca dieťaťa podľa § 75 Zákona o rodine. Podľa dovolateľky majú majetkové pomery otca rozhodujúci vplyv na určenie výšky príspevku podľa § 74 ods. 1 Zákona o rodine. V súvislosti s určením majetkových pomerov odporcu dovolateľka odôvodnila svoj dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP ďalej tým, že v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená otázka, či súd pri určovaní majetkových pomerov odporcu podľa § 75 Zákona o rodine započítava úhradu nájomného zamestnávateľom za zamestnanca do celkového príjmu odporcu. Pokiaľ zamestnávateľ uhrádza odporcovi akékoľvek osobné náklady, takáto úhrada má byť podľa dovolateľky pre účely určenia majetkových pomerov započítaná do príjmu odporcu. Súd nižšej inštancie však zaujali k danej otázke opačný postoj a predmetnú úhradu nájomného zamestnávateľom do celkového príjmu žalovaného nezapočítali.

Dovolaiteľka na základe vyššie uvedeného navrhla dovolaciemu súdu, aby rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Odporca sa k dovolaniu písomne nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP, že ide o dovolanie, ktoré spĺňa náležitosti stanovené zákonom (§ 428 CSP), bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že dovolanie nie je dôvodné.

6. V preskúmvanej veci navrhovateľka napadla dovolaním rozsudok odvolacieho súdu jednak z dôvodu existencie vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP a jednak z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci.

7. Keďže podľa uznesenia veľkého senátu občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. marca 2018, sp. zn. 1 VCdo 1/2018, kumulácia dovolacích dôvodov podľa § 420 CSP a § 421 CSP je prípustná, dovolací súd sa najskôr zaoberal prípustnosťou a súčasne aj dôvodnosťou dovolania uplatnenou podľa § 420 písm. f/ CSP.

8. Podľa citovaného zákonného ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod pojmom „procesný postup“ sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra pojednania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mариaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (R 129/1999 a ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012, 1 Cdo/71/2018).

9. Porušenie práva dovolateľky na spravodlivý proces malo spočívať v nedostatočnom odôvodnení dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, ako i súdu prvej inštancie, týkajúceho sa zistenia majetkových pomerov odporcu za účelom určenia výšky príspevku podľa § 74 ods. 1 Zákona o rodine.

10. Podľa názoru vec pojednávajúceho senátu najvyššieho súdu konanie vadou podľa § 420 písm. f/ CSP postihnuté nebolo. Dovolací súd konštatuje, že odvolací súd v odôvodnení dovolaním napadnutého rozsudku uviedol skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, obsah odvolania navrhovateľky a odporcu, výsledky vykonaného dokazovania,

akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec pri určovaní výšky príspevku podľa § 74 ods. 1 Zákona o rodine právne posúdil. Súčasťou práva na spravodlivý súdny proces nie je právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (rozhodnutia ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP podľa ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu nie je prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov, nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu alebo nesprávne právne posúdenie. Nejde totiž o nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 8 Cdo 187/2017). Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Namietanie nezrozumiteľnosti odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, ako i sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, nie je rovnako spôsobilé založiť prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Dovolací súd v súvislosti s dovolateľkou namietanou pripustenou zmenou petitu návrhu prvostupňovým súdom, ku ktorej došlo uznesením na pojednávaní 15. februára 2013 konštatuje, že funkčná príslušnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky daná nie je, keďže sa nejedná o rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí. Argumentácia dovolateľky o porušení jej práva na spravodlivý proces, spočívajúca v tom, že pripustenie zmeny petitu návrhu uznesením bude viesť k jej povinnosti nahradiť trovy konania odporcovi, ktoré budú vzhľadom na neprimeranú dĺžku konania presahovať samotný súdom priznaný zákonný nárok na príspevok podľa § 74 ods. 1 Zákona o rodine navyše nie je v čase rozhodovania najvyššieho súdu o dovolaní dôvodná. Odvolací súd po podaní dovolania navrhovateľky proti všetkým výrokom rozsudku odvolacieho súdu z 10. mája 2016, sp. zn. 14 Co 289/2014, uznesením z 28. marca 2018, sp. zn. 14 Co 16/2017 zmenil odvolaním navrhovateľky napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie z 26. júla 2016, č. k. 4 C 173/2009-652 týkajúci sa rozhodnutia o priznaní nároku na náhradu trov konania žalobkyni voči žalovanému v rozsahu 19,07 % tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej a druhej inštancie. Keďže konanie o určenie príspevku na výživu a úhradu niektorých nákladov nevydatej matke nie je sporovým konaním, v ktorom by bolo možné konštatovať procesný úspech jednej či druhej strany sporu tak, ako v sporovom konaní, dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nie je správnym rozhodnutím a o nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 52 Zákona č. 161/2015 Z.z. Civilného mimosporového poriadku, ďalej len „CMP“.

11. Keďže prelomenie stavu právnej istoty nastolenej právoplatnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu konštatovaním prípustnosti dovolania v danom prípade do úvahy neprichádza, najvyšší súd pristúpil k preskúmaniu ďalšieho dovolacieho dôvodu spočívajúceho v namietanom nesprávnom právnom posúdení veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

12. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

13. Dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 CSP ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP ods. 2 CSP).

14. Podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

15. Dovolateľka odôvodnila namietané nesprávne právne posúdenie vecí tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, či súd musí pri určovaní výšky príspevku podľa § 74 ods. 1 zákona o rodine prihliadať na majetkové pomery otca dieťaťa podľa § 75 zákona o rodine a právnej otázky, či súd pri určovaní majetkových pomerov odporcu podľa § 75 zákona o rodine započítava úhradu nájomného zamestnávateľom za zamestnanca do celkového príjmu odporcu, ktoré v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte neboli vyriešené.

16. Dovolací súd konštatuje, že druhá dovolateľkou nastolená otázka nie je spôsobilá založiť prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Aby určitá otázka spĺňala kritérium prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP, musí ísť predovšetkým o otázku zásadného právneho významu (nie o otázku skutkovú), hmotnoprávnej alebo procesnoprávnej povahy, od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorá je v dovolaní vymedzená jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania.

17. V uvedenom prípade sa nejedná o otázku zásadného právneho významu, ale o otázku skutkovú. Dovolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvej a druhej inštancie, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie (podľa § 442 CSP je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd), a ani prostriedkom určeným na prehodnotenie vykonaného dokazovania.

18. Pokiaľ ide o prvú dovolateľkou nastolenú právnu otázku, dovolací súd uvádza, že táto otázka v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu doposiaľ riešená nebola. So zreteľom na nastolenie právnej otázky spôsobom zodpovedajúcim ustanovením § 421 ods. 1 písm. b/ CSP a v situácii, na ktorú sa vzťahuje toto ustanovenie, dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie je v danom prípade procesne prípustné; následne preto skúmal, či je podané dovolanie dôvodné (či je ním skutočne napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočívajúce na nesprávnom právnom posúdení vecí).

19. V danej veci súdy nižšej inštancie rozhodovali o nároku navrhovateľky podľa § 74 ods. 1 Zákona o rodine, podľa ktorého je otec dieťaťa, za ktorého matka dieťaťa nie je vydatá, povinný najdlhšie po dobu dvoch rokov, najneskôr odo dňa pôrodu prispievať matke primerane na úhradu jej výživy a poskytnúť jej príspevok na úhradu nákladov, spojených s tehotenstvom a pôrodom. Oprávnenou je matka dieťaťa, teda žena, ktorá dieťa porodila a ktorá za otca dieťaťa nie je vydatá. Cieľom tohto ustanovenia je uľahčiť nevydatej matke existenčné podmienky, do ktorých sa dostane v súvislosti s tehotenstvom a pôrodom.

20. V prípade príspevku na výživu nevydatej matky ide o mesačne sa opakujúcu dávku výživného, ktorou je otec dieťaťa povinný prispievať nevydatej matke najdlhšie po dobu dvoch rokov, najneskôr odo dňa pôrodu na jej výživu (§ 74 Zákona o rodine). Výživovacia povinnosť je teda časovo obmedzená na dva roky, pričom jej začiatok možno určiť najskôr dňom, kedy nevydatej matke klesli po prvýkrát príjmy v dôsledku tehotenstva. Najneskôr však táto vyživovacia povinnosť vznikne dňom pôrodu. Podmienkou priznania tohto príspevku je skutočnosť, že v dôsledku tehotenstva a pôrodu došlo na strane nevydatej matky k zníženiu príjmov. Výška príspevku je daná primeranosťou, čo značí, že výživné by malo vyrovnávať zníženú životnú úroveň matky v čase tehotenstva a po pôrode s jej životnou úrovňou pred tehotenstvom. Na rozdiel od výživného na dieťa tak účelom nie je vyrovnanie životnej úrovne s otcom dieťaťa, ale s pôvodnou životnou úrovňou samotnej matky. Súd zisťuje konkrétne náklady a potreby matky a zákonné hľadiská pre určenie rozsahu vyživovacej povinnosti (schopnosti, možnosti, majetkové pomery povinného, potencialitu príjmov, súlad s dobrými mravmi).

21. V preskúmvanej veci odvolací súd v súlade s vyššie uvedeným skúmal a porovnával majetkové pomery matky v období pred tehotenstvom, počas neho ako aj po pôrode. Majetkové pomery povinného sa skúmajú len do tej miery, či je povinný schopný takýto kompenzačný príspevok na výživu matke dieťaťa platiť. Keďže podľa zistení prvostupňového súdu sa navrhovateľke príjem v súvislosti s tehotenstvom a pôrodom znížil v priemere o 170 eur mesačne, odvolací súd s poukazom na výsledky dokazovania vykonaného v rozsahu potrebnom na určenie, či bude povinný schopný uvedenú sumu

navrhovateľke mesačne po dobu dvoch rokov platiť, zmenil rozsudok prvostupňového súdu a uložil odporcovi platiť navrhovateľke namiesto 150 eur sumu 170 eur mesačne ako príspevok na jej výživu od 4. augusta 2007 do 4. augusta 2009, t. j. v celkovej sume 4 080 eur.

22. Z uvedeného vyplýva, že právne posúdenie veci odvolacím súdom bolo správne, keďže na zistený skutkový stav správne aplikoval príslušné ustanovenia Zákona o rodine a dospel k správne právnemu názoru, podľa ktorého cieľom príspevku podľa § 74 ods. 1 Zákona o rodine je vyrovnanie zníženej životnej úrovne matky dieťaťa, ktorá za otca dieťaťa nie je vydatá, v čase tehotenstva a po pôrode s jej životnou úrovňou pred tehotenstvom. Schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného je potrebné skúmať v rozsahu jeho spôsobilosti zníženú životnú úroveň matky vyrovnať. Na rozdiel od výživného pre dieťa, tak účelom nie je vyrovnanie životnej úrovne s otcom dieťaťa, ale s pôvodnou životnou úrovňou samotnej matky pred tehotenstvom a po pôrode. Súd zároveň zisťuje konkrétne náklady a potreby matky dieťaťa, a na zákonné hľadiská pre určenie rozsahu vyživovacej povinnosti (schopnosti, možnosti, majetkové pomery) otca dieťaťa, potencialitu príjmov a súlad s dobrými mravmi.

23. Navrhovateľka napadla dovolaním vecne správny rozsudok odvolacieho súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky preto jej dovolanie ako nedôvodne podané podľa § 448 CSP zamietol.

24. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 52 CMP.

25. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.